

Danmark skulde bygges mod Venstre. Noget saadant har ganske sikkert ikke en eneste tænkt paa. Der ligger vel nok paa Bunden hos alle et lille Stænk af Misundelse, af Egoisme; selv om man er et godt Menneske og under sine Medmennesker alt muligt godt, saa vil man dog, naar en anden har opnaaet et Gode, ligesom være mere glad, hvis man selv kom i Besiddelse af dette Gode, selv om man ogsaa glæder sig over, at andre har det. Men jeg tør forsikre Regeringen, at der aldrig hos en eneste Socialdemokrat har ligget saa meget som en Spire af Misundelse i Anledning af, at det er lykkedes Regeringen at erobre det konservative Folkeparti som parlamentarisk Basis, dette Parti, der har manøvreret paa en saa vidunderlig Maade, at der til sidst ikke er ret mange mere, der kan tage det alvorligt. Det har som Regel et vist kristeligt Anstrøg, og det ynder at øve sin Kristendom paa Gader og Stræder, for at alle kan se, hvor gode de er; de ved, at der et Sted staar noget om, at den, der elsker sin Søn, tugter ham tidlig; naar man skal gøre det, stiller man sig ud paa Torvet og foretager Afstraffelsen for at vise sin Kristendom i Handling; bagefter kommer man slæbende med en Bunke skiddent Linned, og begynder at vaske det, og naar det er besørget, trækker man sig tilbage og fortæller, at det er den skammeligste Insinuation, hvis nogen vil mene, at der i vort Parti skulde findes uartige Mennesker, Folk med snavset Linned. Hvis man mener, at dette Billede ikke passer, kan man jo bare læse to saa udmærkede konservative Organer som „Berlingske Tidende“ og „Nationaltidende“, læse om Afstraffelsen af den Mand, der i Dag staar som de Konservatives Finanslovsordfører. Der saa man, hvorledes Afstraffelsen foregik paa Torvet, i Bladet, men i Dag slaar man Kreds om denne Mand og siger: han er vor bedste Mand. Jeg siger, at et Parti, der i den Grad forstaar at manøvrere som det konservative Folkeparti, er i Virkeligheden Venstre vel undt, man tænker ikke paa at bygge Fremtidens Politik med det Parti som Helhed til Basis.

Hvis Socialdemokratiet ene og alene skulde se paa, hvad der gavner det bedst partimæssigt, politisk, saa burde vi lægge hele vor Politik an paa at bevare det nuværende Ministerium og lade det sidde Tiden ud, indtil 1924. Den Politik, det hidtil har ført, den Maade, hvorpaa det er kommet i komplet Modsætning med, hvad det lovede i 1920, den Maade, hvorpaa det praktiserer Enighed og Sammenhold, idet

dets Medlemmer gaar ud og fortæller om Uro og Splid i Partiet, alt dette skulde da have Lov til at udvikle sig. Socialdemokratiet kunde ikke skaffe sig et bedre politisk Grundlag end at lade Ministeriet sidde Tiden ud. Men det er ikke og kan ikke være Socialdemokratiets Taktik bare at se paa, hvad der partipolitisk kan gavne det mest. Vi har — det ved de Herrer, som nu er saa glade —, naar der har været Tale om en Foranstaltning, der kunde bidrage til at skaffe en Smule mere Brød ind i de fattige Hjem, en Smule Hjælp til Folk, der trængte, aldrig undladt at yde vor Medvirken, selv om den Vej, man gik, ikke var den, Socialdemokratiet kunde ønske at gaa. Vi ved, at hvis en Mand i Dag mangler Brød, kan det ikke nytte, at vi fortæller ham om, hvor gode Kaarene vil blive for ham den Dag, Socialdemokratiet bliver Flertal; vi er nødt til at lægge Kræfterne ind paa i Dag, saaledes som Forholdene er, at skaffe ham et Stykke Brød, om det er muligt. Derfor har Socialdemokratiet ogsaa Forstaaelsen af, at vi ikke har Lov til alene at se paa, hvad der partipolitisk gavner os mest.

Vi ved, at der i Dag gaar en Skare Mennesker arbejdsløse, og at den nuværende Regering fuldkommen mangler Forstaaelsen af, hvorledes Kaarene er for disse arbejdsløse. Ellers vilde den ikke administrere, som den har gjort. Den fører en økonomisk Politik, der maa bringe os dybere og dybere ind i Uføret; afhængig som dens Politik er af Kapitalmagten, saaledes som Bankkatastrofen og mange andre Eksempler viser, vil den ikke kunne føre Landet ud af det økonomiske Uføre, hvori vi befinder os. De Lidelser, som de 40 000 arbejdsløse gennemgaar — og den højtærede Indenrigsminister har jo erklæret, at det paa det nærmeste var normalt, at 40 000 ikke kan faa Beskæftigelse i Sommerens bedste Tid —, disse Lidelser kender man ikke, naar man staar Arbejderklassen saa fjernt, som Ministeriet staar den. Men vi føler, at vi skylder disse Mennesker at gøre, hvad vi magter, for dog om muligt at skaffe dem lidt mere Forstaaelse, lidt mere Hjælp, lidt bedre Udsigter til Arbejde, end der vilde blive, hvis det nuværende Styre fik Lov til at raade sin Tid ud. De arbejdsløse er Kød af vort Kød og Blod af vort Blod, deres Lidelser er vore Lidelser; vi ved, hvorledes Kaarene former sig i et arbejdsløst Hjem. Vi ser, hvorledes man af Mangel paa Forstaaelse fra Regeringens Side udkaster Mistanke mod dem for at gøre det